

A Krisztus iránti, mindennél nagyobb szeretet karizmája

Találkozás Krisztussal Philadelphiában

A New Jersey-i Casamari Ház egészen közel van Philadelphiához. Egy ideje ennek a városnak a neve azt a vágyat ébresztette föl bennem, hogy láthassam egyszer azt a Rembrandt festette „Krisztus fejet”, amely az ottani „Museum of Ars”-ban található. A helyi testvérek és barátaink örültek, hogy megszervezhetik nekem ezt a múzeumlátogatást. Minél inkább közeledtünk a múzeumhoz, annál inkább növekedett a vágyam, hogy láthassam ezt a Krisztus portrét, amely egy sorozatnak a része, ugyan azzal a témával és ugyan azon modell alapján. Egy zsidó fiatalember, akivel Rembrandt minden bizonnyal Amszterdam zsidó negyedében találkozott. A Philadelphiában található portré érintett meg közülük a legjobban, és nem igazán tudom, hogy miért. Mindjárt a Rembrandt-korabeli festőknek szentelt terem felé indultunk. Nehezen találtuk meg az „én” festményemet. A teremőröktől kapott információk, amelyet kérdéseimre adtak, ugyancsak lehangoló volt: „Valahol máshol van kiállítva... Biztosan restaurálás alatt van... A raktárban van...” Egyszóval kezdtem belenyugodni, hogy nem láthatom és próbáltam azzal vigasztalni magamat, hogy megcsodáltam a többi mesterművet, amelyek a múzeumot gazdagítják. Mégis, kicsit úgy voltam a lelkemben, mint Mária Magdolna Húsvét hajnalán és legszívesebben azt mondtam volna nekik: „Ha lent van a pincében, mondják meg, hogy hol van és elmegyek, megkeresem magam!” Mivel én nagyon szeretem ezt a festményt, elképzeltem, hogy különös, kiemelt helyen van, az egyik terem közepén, talán külön teremben, biztonsági védőüveg alatt, és, hogy szinte sorban kell állni ahhoz, hogy láthassuk, hiszen minden bizonnyal rengeteg ember jár ide a világ minden tájáról, hogy megcsodálja. Kicsit miként Leonardo da Vinci „Mona Lisáját” a Louvre-ban, vagy Michelangelo „Pietáját”. És akkor, az egyik teremben, ahol éppen nem volt senki, mikor különösebb lelkesedés nélkül áttértem egy csendélet szemléléséről egy vadászatot ábrázoló festményre, elmentem amellel a kép mellett, amelyet annyira kerestem. Nem vettem észre rögtön, egyik kísérőmnek kellett figyelmeztetnie: „De hiszen ez Rembrandt Krisztusa!!”.

Ott volt egy sarokban, mint bármely más festmény. Kitörő örömmel fedeztem föl, mintha egy régi, évek óta elveszett, már halottnak vélt barátomra találtam volna rá újra. Ritka, hogy egy festmény, vagy ikon ilyen találkozásra vezetett Jézussal, mint Rembrandtnak ez a műve. A csodálat rögtön átment imádságba, szemlélődésbe, párbeszédbe Jézussal. És fölvettem magamnak a kérdést, hogy miért, miért tudott ez a festmény oly intenzív erővel szólni hozzám Krisztus misztériumáról.

Hosszan, csendesen szemlélve, lassanként felfedeztem, hogy ennek az arcnak a ragyogása nem a felszínből, a külső kinézetéből fakad, hanem láthatatlan, benső világból, amelyet Rembrandtnak sikerült kifejeznie. Egy elmélkedő, összeszedett, szívében az Atyával való kapcsolatára összpontosító Krisztus arca ez.

Ugyanakkor, ez az arc kifejezi, hogy valaki másra is figyel, valakire aki lélekben jelen van az Ő jobbján, és aki felé Jézus diszkrétan odafordítja tekintetét, és jobb fülét, amely elkülönül a hajától, és amelyet különösképpen is megvilágít az a fénynyaláb amely felülről esik az arcra.

Rembrandt képes volt így megjeleníteni azt az egységet és egyidejűséget, amellyel Jézus egyszerre figyel bensőjében az Atyára és figyel az emberre, mindnyájunkra. Egy belső és ragyogó figyelem ez, amely egybeesik Jézus alázatával, Krisztus alázatos szeretetével az Atya és az emberek iránt. És ez az, ami Krisztus szépségét adja, ez az, ami megérint és vonz bennünket. Emiatt van, hogy a Vele való találkozás egyszerre felfedi számunkra az Atyát és önmagunkat.

Ez az az Arc, amelyet életünkben és szívünkben megjeleníteni láttak a tanítványok, akik látták Őt feltámadása után? Ez az az Arc, amelyet Mária Magdolna fölismert, mikor a Feltámadott nevén szólította? Ez az az Arc, amelyet az emmauszi tanítványok útközben néztek, anélkül, hogy fölismerték volna, és amelyet aztán fölismertek a kenyértörés örökkévaló pillanatában? Ezzel az Arccal kérdezte Jézus háromszor Pétertől: „Szeretsz engem?”

A nagyobb szeretet, amely újjászül bennünket

Ez a váratlan és kevéssé megszokott „találkozás” Krisztus misztériumával ott a Philadelphiai Múzeumban egy hosszú, kéthónapos utazás végén lepett meg. Két hónapot Rendünk több monostorának meglátogatására fordítottam Brazíliában, Chilében, Bolíviában és az Egyesült Államokban. Ismét felhalmoztam sok szép élményt és gazdag testvéri találkozást, mint például tavaly Vietnámban és januárban Etiópiában, és természetesen egy adag fáradtságot is. Világosabban láttam már a problémákat és a közösségek nehézségeit is. Rembrandt festménye emlékeztetett arra, hogy ezeknek az élményeknek az értelme és célja, vigasztalása és egysége, nem az én kezemben van, nem az én erőmben vagy az én elgondolásomban, sem pedig mások kezében, erejében vagy elgondolásában, hanem egy Arc misztériumában, aki azért jött, hogy személyesen ránk nézzen egy olyan Szív mélységéből, amelynek szeretete az Atyától jön, és mindent Őhöz visz. Mindez felszabadított, még a gondok, ellentmondások között és saját magam és mások határainak megtapasztalása között is.

Ami új életet adott ebben a tapasztalatban az a Jézus iránti, mindennél nagyobb szeretet megújulása volt a szívemben, azé a mindennél nagyobb szereteté, amely normális esetben hivatásunk, minden egyes hivatás kezdeti tapasztalata. Az a nagyobb szeretet Krisztus iránt, amely kölcsönös, amikor a szívünk beleegyezik, hogy mindennél jobban szereti Azt, aki minket elsőként szeret, aki elsőként és ingyenesen jobban szeretet minket. Akkor egyezünk bele az Ő hívásába, amikor

megajándékozunk mindennél nagyobb szeretetünkkel Azt, aki mindenkinél jobban, különösen szeret és kiválaszt bennünket. Elfogadjuk, hogy mindent elhagyunk Őérte, aki értünk elhagyta „Istennel való egyenlőségét”, hogy emberré legyen, meghaljon értünk és feltámadjon (vö. Fil 2,6-11). Mindent eladunk azért, hogy megvegyük azt az igazgyöngyöt, aki felbecsülhetetlen értékével nekünk adja önmagát (vö. Mt 13,45-46). Ez a kölcsönös „mindennél-jobban-szeretés”, amely a személyek közötti szereteteli párbeszéd, ez mindig minden hivatás magja. Azonban gyakran a hivatás útja magába foglalja ennek a nagyobb szeretetnek a megkopását is. A döntő találkozás után folytatódik az élet menete, annak minden kényszerével, terhével és túlterheltségével, magasságaival és mélységeivel, próbatételeivel, reményeivel és csalódásaival. A nagyobb szeretet, amely oly világos és tiszta az elején, lassanként egyre kevésbé magától értetődő, egyre kevésbé meghatározó, egyre kevésbé szenvedélyes. Azonban azt is tapasztaljuk, hogy mindez törékenyebbé tesz bennünket, és kevésbé leszünk képesek arra, hogy bizalommal, örömmel és a szükséges erővel nézzünk szembe az élet küzdelmeivel. És gyakran, míg mindezt megtapasztaljuk, nem értjük meg, hogy amit újra meg kellene találnunk, az nem elsősorban az erő és az öröm, hanem magának Krisztusnak a mindent megelőző szeretete, ez a kölcsönös, mindennél nagyobb szeretet, amely oly nagy erővel lelkesített bennünket egy nap, hogy kövessük a hivatásunkat.

A Lélek alapvető ajándéka

Az Apostolok Cselekedeteinek olvasása a húsvéti időben tudatosította bennem a Pünkösdek egyik hatását, amelyre így sohasem gondoltam ezelőtt. Amikor az apostolok és a többi tanítvány kiléptek az emeleti teremből, rögtön megmutatkoztak rajtuk a Lélek rendkívüli adományai: a nyelvek adománya, a gyógyítás adománya, a tömegeket magával ragadó és megtérítő prédikálás adománya. Mindez biztosan ámulatba ejtett mindenkit, elsőként magukat a tanítványokat. Az azonban, hogy ezek az adományok a továbbiakban nem maradtak elsődlegesen uralkodóak az Egyház további élete folyamán, megérteti velünk, hogy nem ezekben áll a Pünkösd legfontosabb hatása. Egy másik, mélyebb és állandóbb adományt ajándékozott a Szentlélek az Úr tanítványainak, és ez az az adomány, amely valódi vitalitást adott az Egyháznak minden időben. Pontosan a Krisztus iránti mindennél nagyobb szeretet adományáról van szó, arról a karizmáról, hogy semmit sem teszünk Krisztus szeretete elé.

A Krisztus iránti mindennél nagyobb szeretet a Szentlélek igazi és legfontosabb adománya, az adomány, amelyre a leginkább szükségünk van, az adomány, amely lehetővé teszi, hogy igazságban és gyümölcsözően fogadjuk az összes többi adományt. Mert a Lélek minden más adományát, ha nem azért fogadjuk be őket, hogy általuk még jobban szeressük Krisztust, mintegy elfordítjuk természetüktől és céljuktól, és ahelyett, hogy Isten országának építését szolgálnák, lerombolják azt.

Hiszen az Isten országa éppen Krisztus mindennél nagyobb szeretetét jelenti.

Valóban azt látjuk, hogy az apostolok, akik féltek, akik megtagadták Jézust, akik jobban szerették magukat, mint Őt, a Pünkösd kegyelméből olyan emberekké váltak, akik örülnek annak, hogy szenvedhetnek Jézus Nevéért (ApCsel 5,41-42); olyan

emberekké váltak, akik többé nem félnek semmitől és senkitől, se a börtöntől, se az ütlegektől; akik inkább engedelmeskednek az Istennek, mint az embereknek; akik nem fogadnak el semmi pénzt, hasznot vagy előnyt a szolgálatukért. Számukra, Jézus mindennél nagyobb szeretete a minden. Krisztus szeretete többet ér számukra mint az élet.

Gondoljunk Simon Péterre. Mi lehetett az a legnagyobb vágy, amely szívében lakozott, mikor várta Szűz Máriával, az apostolokkal és a többi tanítvánnyal a Pünkösdöt? Mit kérhetett a Szentlélektől mindvégig míg várták Őt a jeruzsálemi emeleti teremben? Mi volt az a kegyelem, amelyre jobban vágyott minden más kegyelemnél?

Ösztönösen arra gondolunk, hogy várta az erőt, hogy többé ne legyen gyöngye, a bátorságot, hogy ne legyen újra a félelmének áldozata, a bölcsességet és az ékesszólást, hogy hirdethesse Krisztust a tömegeknek...

Azonban elfelejtjük, hogy Péter nemrég hallotta Jézustól háromszor is a kérdést: „Szeretsz engem?”, és, ráadásul, „Jobban szeretsz engem, mint ezek?” (Jn 21,15-17). Benne maradtak Jézusnak a szavai, amelyekkel kifejezte, hogy szüksége van a szeretetére, mindennél nagyobb szeretetére. Péter pedig háromszor is beleegyezett az Isten Fiának ebbe a szegény és alázatos kérésébe. Azonban Péter tudta, hogy többé nem számíthat saját magára. Tudta, hogy nem garantálhatja többé, hogy nem fogja megtagadni.

Biztos vagyok benne, hogy a Jézus által megígért Lélek várásába ezzel az egyetlen vággyal lépett be, hogy felelhessen egész szívével, egész életével Jézusnak erre a szomjára, hogy mindennél jobban szeresse őt. Péter a Jézus iránti mindennél nagyobb szeretetet koldulta a Szentlélektől, és maga Jézus volt az, aki ezt az alapvető imaszándékot sugallta neki, azt a szándékot, amely a leginkább megfelel annak, amit a Szentlélek nekünk akar adni, amikor Önmagát adja nekünk.

Ha nem kérjük és nem fogadjuk be a Vigasztalónak ezt az alapvető adományát, az olyan, mintha visszautasítanánk az összes többi adományt és kegyelmet, amelyet a Lélek adni akar. Mert semmilyen karzimának, semmilyen hivatásnak, semmilyen küldetésnek, semmilyen szolgálatnak, semelyik szentségnek nem lesz értelme és gyümölcse, ha hiányzik belőle a nyitottság arra az alapvető kegyelemre, hogy képesek legyünk mindennél jobban szeretni Krisztust.

Azonban mindez kegyelem, a Szentléleknek egy adománya, és ez azt jelenti, hogy mindig visszatérhetünk Krisztusnak ehhez a mindennél nagyobb szeretetéhez, még akkor is, ha oly gyakran megtagadjuk Őt, egyénileg és közösségileg. Mindig újra befogadhatjuk, és folyton kérhetjük a Szentlélektől ezt az adományt, azzal a bizonyossággal, hogy megkapjuk.

A gond az, hogy túl gyakran nem kérjük és nem várjuk a Szentléleknek ezt az alapvető kegyelmét. Annyi mindent kérünk Tőle, ami hiányzik nekünk, vagy ami hiányzik a közösségünknek, de elfelejtjük, hogy azt kérjük Tőle, ami nem csak nekünk hiányzik, hanem Jézusnak is: a szeretetünk, amely Neki ad minden elsőbbséget. Pedig ez az az egyetlen kegyelem, amelyet a Szentlélek, aki Tűz, ég a vágytól, hogy nekünk adhasson.

Ha minden körülmények között és minden problémával szembesülve, nem indulunk mindig onnan újra, hogy kolduljuk a Szentlélektől, adja meg nekünk, hogy semmit elébe ne tegyünk Krisztus szeretetének (RB 4,21; 72,11), hogy Krisztusnál semmit kedvesebbnek ne tartsunk (RB 5,2), akkor semmilyen újdonság, semmiféle megújulás nem lesz lehetséges számunkra. Továbbra is körbe-körbe fogunk forogni, mindig ugyanazokkal a problémákkal szembesülve és mindig ugyanazokat megoldva, anélkül, hogy valaha is igazi újdonság jönne el, a felülről jövő újdonság.

Elég azonban egyetlen egy személy, egyetlen egy szív, aki alázatosan valóban azt az alapvető kegyelmet koldulja a Szentlélektől, hogy Jézust minden másnál jobban szeresse, és a megújulás eljön, ellenállhatatlanul, mint mikor Péter kilépve az emeleti teremből, meghallgatásra talált abban a vágyában, hogy feleljen Jézus szeretet-szomjára. Még az árnyéka is csodát tett (ApCsel 5,15-), mert a szíve a Krisztus iránti mindennél nagyobb szeretet napfényét rejtette magában. Olyannyira, hogy minden hívőnek ugyan ezt a tapasztalatot ajánlotta, amikor ellenségességgel és üldözéssel találkoznak: „Urunkat, Krisztust szentül tiszteljétek szívetekben, legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek megfeleljétek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek.” (1Pét 3,15)

Közösség a nagyobb szeretetben

Amikor Szent Pál tudatosan Jeruzsálemben tartott, mindenki megpróbálta lebeszélni róla és óvták őt ettől a tervtől, mert tudták, hogy Jeruzsálemben üldözés vár Pálra. A Szentlélek maga is figyelmeztette mindarra, ami vár rá (vö. ApCsel 21,4 és 10-11). Pál azonban nem hagyja, hogy kísérlők józan félelme eltérítse őt: „Ezt hallva arra kértük mi is, az odavalók is, hogy ne menjen fel Jeruzsálemben. De Pál így válaszolt: ‘Miért sírtok és miért okoztok szomorúságot szívemnek? Készen vagyok rá, hogy Jeruzsálemben nemcsak a bilincseket, hanem a halált is elszenvedjem Urunk Jézus ügyéért.’ Minthogy nem tudtuk lebeszélni, belenyugodtunk: ‘Teljesedjen az Úr akarata!’” (ApCsel 21,12-14)

Ez az epizód rávilágít arra, hogy hogyan kellene mindig kérnünk és befogadnunk a Lélek megvilágosító fényét. Szent Pál megértette, hogy ha a Szentlélek tudára adta mindazt, ami rá vár, az nem azért volt, hogy elmeneküljön előle, hanem hogy átölelje, és Krisztus iránti szeretetből beleegyezzen. Ami Pált az ő útján vezette, az nem a meggondolatlanság vagy a hősködés volt, hanem a vágy, hogy semmit se szeressen jobban Krisztusnál, még a saját szabadságát és életét se. A Szentlélek nem azért világosít meg bennünket, hogy a kényelmünket és komfortunkat kiszolgálja, hanem azért, hogy segítsen szabadon és tudatosan meghoznunk azokat a döntéseket, amelyek lehetővé teszik, hogy mindig jobban szeressük Krisztust önmagunknál, mert, miként Szent Benedek is mondja Regulája végén, ez az, ami kinyit bennünket a kegyelemre és az élet teljességére: „Krisztusnak semmit elébe ne tegyenek, aki bennünket, mindnyájunkat az örök életre vezessen.” (72,11-12)

Társai elfogadják Pál apostol tanúságtételét és, ahelyett, hogy ellenkeznének az ő útjával, elkísérik, mert vonzza őket Pál Krisztus iránti mindennél nagyobb

szeretetének kisugárzása. Miként Mária az angyali üdvözléskor, Pál apostol nagyobb szeretete vonzza őket, hogy ők is egyezzenek bele Isten akaratába: „Teljesedjen az Úr akarata!”.

Milyen szép, az a testvéri társaság, ahol egynek a nagyobb szeretete a többieket is bevonja abba, hogy jobban szeressék az Urat, mint saját magukat! Nem éppen ennek a Krisztus iránti mindennél nagyobb szeretetnek kellene annak az állandó erőnek lennie, amely egységet teremt és kiengesztelődést hoz közösségeinkben, minden döntésben, amelyet az előrehaladásunk érdekében kell meghoznunk?

Szeretni elvárás nélkül

Péter, Pál, mikor befogadták a Lélektől a Krisztus iránti mindennél nagyobb szeretet adományát, azt a szabadságot is megkapták, amely képessé tette őket arra, hogy szeressék Őt elvárás nélkül, úgy, ahogy Ő szeretett minket az Ő isteni szabadságának ingyenességében.

De mit is jelent elvárás nélkül szeretni?

A János evangélium 10. fejezetében, Jézus így írja le az Ő húsvéti szabadságát: „Azért szeret az Atya, mert odaadom az életemet, hogy majd újra visszavegyem. Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda, mert van rá hatalmam, hogy odaadjam, és van rá hatalmam, hogy visszavegyem. Ezt a parancsot kaptam az Atyától.” (Jn 10,17-18)

Jézus az Atyának való engedelmesség végtelen terében éli az Ő szabadságát. Az Atya parancsa nem csökkenti a Fiú szabadságát, mert az Atya azt akarja és kéri a Fiútól, hogy szabadon adja oda és vegye vissza az életét. Az a hatalom, hogy vissza is veheti, azt jelenti, hogy valóban szabad, egészen szabad abban, hogy odaadja. Krisztus azt adja, amit vissza is vehet. Valójában azonban Krisztus nem veszi vissza az életét: jobban szeretné az Atyától visszakapni, az Atyától, aki meghagyja a szabadságát abban, hogy visszaveheti. A Fiú visszavehette volna az életét a Passió bármely pillanatában, a Getszemáni kerttől kezdve egészen az utolsó leheletéig. Jézus visszahelyezte ezt a szabadságot az Atya kezébe, bizalommal teli engedelmességben, amely teljesen szabadon hagyta az Atyát, hogy visszaadja a Fiúnak az életét akkor és úgy, ahogyan Ő akarja.

Ez az az engedelmesség, amelyet a monasztikus Fogadalom megpróbál utánózni. Túl gyakran elfelejtjük monasztikus hivatásunk és fogadalmunk mélységesen szentháromságos lelkületét. Szent Benedek igencsak tudatában volt ennek, és kifejezetten megtaláljuk a Regulában a meghívást arra, hogy minden monasztikus elköteleződésünket Krisztus szabadságának a nyomában éljük meg, aki úgy adja oda az életét, hogy lemond arról a hatalomról, hogy visszavegye, azért, hogy az Atya kezéből fogadja el, a húsvéti ajándék és öröm százszorosaként. A Fogadalom után, amelyet teljes szabadságban, hosszas megfontolás után tesz, a szerzetes nem hagyhatja el többé a monostort és nem vonhatja ki nyakát többé a Regula igája alól (RB 58,15-16). Nem szabad talentumai vagy munkája miatt (RB 57), társadalmi helyzete (2,16-22) vagy akár papi állapota (62,2-4) miatt dicsőséget vagy gazdagságot elvárnia. Szent Benedek jól összefoglalja ezt a hozzáállást, amikor a

szegénységről beszél: „Minden szükségeset a monostor atyjától várjanak. Ne is legyen semmijük sem, amit az apát nem ad, vagy meg nem enged.” (RB 33,5).

Hányszor van, hogy megváltoztatjuk monasztikus elköteleződésünk természetét azáltal, hogy elvárunk vagy teremtünk a szeretetünknek valami viszonzást, amelyet mi választunk magunknak. Nem azt az ajándékot reméljük és várjuk, amely az Atyától jön.

Pedig ez a remény és ez a várakozás a Feltámadás hírüladásának a csúcsa, és egyszersmind a mi valódi Életünk beteljesedése Krisztusban. Amikor Jézus azt mondja Mária Magdolnának: „Ne tarts vissza engem!”, rögtön tudtára adja ennek az általa kért elszakadásnak legmélyebb okát: „Mert még nem mentem föl az Atyához; de mondd meg testvéreimnek: Fölmegyek Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, Istenemhez és a ti Istenetekhez.” (Jn 20,17)

Jézus nem akarja, hogy iránta való szeretetünk magunkba fordítson bennünket, hogy visszafordítson önmagunk felé a karunk hosszúságának, a kezünk érintésének, érzelmeinknek, ambícióinknak kicsiny mértéke szerint. Mert valami sokkal nagyobbra vagyunk teremtve és megváltva: arra a viszont-szeretetre vagyunk teremtve, amely az Atya szívéből fakad, az Atya és a Fiú kölcsönös Szeretetére, aki a Szentlélek. És ez a szentháromságos Szeretet, amely viszonozza a miénket, túl nagy ahhoz, hogy egyedül fogadjuk be: „menj, mondd meg testvéreimnek... a ti Atyátok... a ti Istenetek.” És az Atyának ez a mindnyájunk számára adott ajándéka a szentháromságos ingyenességnek a gyümölcse. Mert Krisztus és az Atya „nem tartják vissza egymást”, mégpedig egészen a Kereszt elhagyatottságáig, ezért lettek a mieink, és ezért tudjuk Őket teljességgel birtokolni, messze túl minden egyéb elváráson vagy előnyön, amelyet mi magunk óhajtunk, és mi magunk kaparintunk meg, miként Ádám és Éva tették a tiltott gyümölcssel.

Szabadság és engedelmisség

„Mária Magdolna pedig elment, és hírül adta a tanítványoknak: ‘Láttam az Urat, és ezt mondta nekem.’” (Jn 20,18)

Mária Magdolna azért fogadja el rögtön ezt a szabadságot a saját birtoklási hajlamával kapcsolatban, hogy megragadja és megtartsa szeretetének tárgyát, azért indul el rögtön, mindenféle kommentár nélkül, hogy beteljesítse a küldetését és hírül adja, hogy Jézus föltámadt és jelen van az Atyánál és így Őbenne, az Atya a mi Atyánk és a mi Istenünk, Mária Magdolna pontosan azért képes ezt megtenni, mert látta az Urat és meghallgatta Őt: „Láttam az Urat, és ezt mondta nekem.”

A szabadságunk nem tud igazából aktiválódni és küldetéssé válni, csak akkor, ha a Feltámadottnak az Arca és Igéje a szívünk kincsévé válik, amelyet nem kell görcsösen fognunk, mert biztosak lehetünk abban, hogy mindig az Atya adja nekünk. Ebben van a szabad és gyümölcsöző engedelmisség titka. Az, hogy Mária Magdolna hírt visz és teljesíti küldetését a tanítványokhoz, az élő Krisztus iránti engedelmisségének cselekedete. Engedelmisségünk a szabadságunk gyümölcsöző felemelése, ha a

szívünk úgy éli meg, hogy mindig visszahozza valódi forrásához: az élő Krisztus iránti mindennél nagyobb szeretethez, aki jelen van, és akit szeretettel hallgatunk és szemlélünk.

Szent Benedek ezt fejezi ki az engedelmességről szóló fejezet kezdetén: „Az *alázatosság* legkiválóbb foka a késedelem nélküli engedelmesség. Ez illik azokhoz, akik Krisztusnál semmit kedvesebbnek nem tartanak.” (RB 5,1-2). Két mondatban leírja az új, keresztény szabadság titkát és lényegét, amely a Krisztus iránti mindennél nagyobb szeretetből fakad. Akkor vagyunk szabadok, ha a kincsünk, a drágagyöngyünk a Krisztus. Csak akkor vagyunk szabadok, ha kérjük a Szentlélektől és elfogadjuk tőle, hogy adja meg nekünk a Krisztus iránti mindennél nagyobb szeretetet.

A hozzánk szóló Úr jelenléte a mi szabadulásunk, személyiségünknek teljes felszabadulása, az a szabadulás, amely Isten gyermekeivé tesz bennünket. Mi azonban gyakran kérünk Krisztustól valami részleges szabadulást. Szabadulást valamitől, ami zavar minket, ami nem tetszik, vagy amitől szenvedünk. Ezt a szabadulást akár más személyektől vagy más módon is megkaphatnánk. A szabadságunkkal olyan módon szeretnénk élni, hogy az alapvetően újra csak visszafordít önmagunkba, ahelyett, hogy engednénk, hogy megragadjon és elkísérjen bennünket Krisztus az Ő Atyjához és a mi Atyánkhoz. Krisztus ugyanis teljesen meg akar szabadítani minket, teljesen, lényünk mélyén akar szabaddá tenni minket, nem csak életkörülményeink esetlegességében. A szabadság, amelyet a húsvéti Krisztus ad nekünk, szívbeli szabadság, amely lehetővé teszi, hogy kényszerű körülmények között is szabadon éljünk. Úgy akar bennünket szabaddá tenni, mint Pált és Szilást, akik összeverve és börtönbe zárva, Isten dicsőségét éneklik (ApCsel 16,22-25).

A szabadság, amelyet a Lélek ad nekünk, az a szabadság, hogy szerethetjük Krisztust egészen az Atyáig elérve, és hogy nem másat kapunk szeretetünkre válaszul, mint azt a Szeretetet, amellyel az Atya szeret bennünket a Fiúban a Lélek által.

Minél inkább megismerem Rendünket, közösségeinket, és minden egyes szerzetest, akik a közösségeket alkotják, és minél inkább szeretem őket és vágyom őket szeretni, annál inkább csak azt az adományt kérem a Lélektől, hogy mindennél jobban szeressük Jézust. Ugye megmaradunk ennek a kérő imának az egységében?

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCist Generális Apát

Róma, 2012 Pünkösdjén